

WIE HELPT WIE?

8. revalidatie.

HIJ

praat er niet over dat hij in een inrichting zat bang dat geen vrouw hem dan meer zal lusten:

Zo kan geen vrouw hem bereiken...

ZIJ

schreeuwt het van de daken dat ze opgenomen was bang dat elke man haar er anders mee zal chanteren:

Zo durft geen man haar aan te raken...

IK

probeer er trots op te zijn dat ik door de gekte heen ben gegaan en met meer levenservaring en beter tegen de wereld opgewassen zelfs meewerk aan de Gekkenkrant. En hoe reageren de vrouwen om me heen?

Tillen ze me over het paard als een nieuwe Anton Heyboer of Maarten Biesheuvel? Of drukken ze mij in de rol van Therapeut om zelf eens even lekker gek te kunnen zijn?

Ja, maar steeds vaker noemen ze me weer plagend Adje, wat ik nu heel lief vind, zonder me opgegeten te voelen, zoals vroeger.

7^e JAARGANG NO. 42

NAJAAR '80

sta eens stil bij die Pil

STOP DE BIO... DINGES!

REIZIGERS WARDEN VAN PERSONEEL VOOR DE POEN

STY de WIRINEPOEN

DEP INRIC LUC PSY LON

neder land valium vrij

fl. 3,25
verschijnt eens in de twee maanden

DE GEKKE KRANT

STOP NAAR DE BLIKSEM?

120 VOLT

ZIE PAG 3,4,5

LEREN

uitgave stichting
de 'GEKKEN' KRANT.
postbus 3286 Amsterdam.

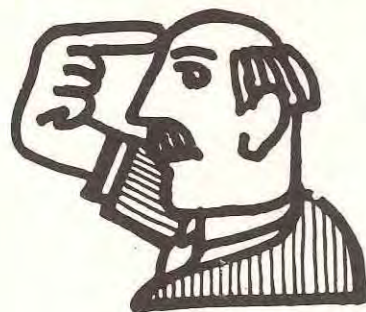
postgiro 3058.334
gemeentegiro r11.111

telefoon, maandag avond:

020 - 792620

losse nummers: f 3,25

abbonement f 19,- (of meer)

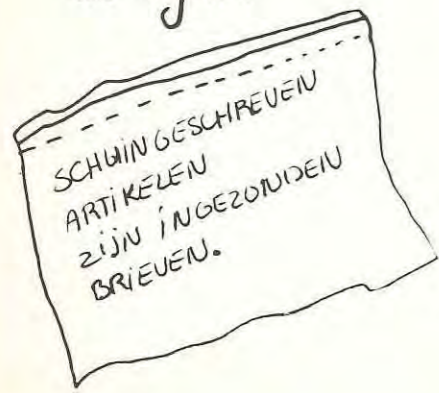

inhoudsopgave

op blz 3,4,5 wordt een dringend
bezoek gedaan op u, lezer!

na dit gelezen te hebben, zult u
merken dat de andere 4 pagina's
gevuld zijn met gedichten, tekeningen
en brieven over

Vredewest, angst, dossiers, moeder,
fascisme, naam GK, wegloophuis,
cryptogisme, isolation blues, WSW,
godsdienst, endegeest, witte keist
en regen.

**mede-
werkers:**

bijdragen van:

J. Held
G. Flier
K. Rohde
groep Senb Varenhof P.S.C. Bloemendaal
Hans vd Klinken
A. Broek
W. Meuzelaar
Hendrik Klaassen
Hillebrand Meyer
Maurice v Ravensberg
J.F. Goedhart
Arthur Yzerdraad

Joyce Jansen
werkgroep Endegeest
Alard Gerding
Wim de Jonge
Kees vd Heykant
Christa Sontrop
Q.V.
J.A. Bax
Gilbert Cesbron
Ad Breedveld

tekeningen
van

Deze krant heet "Gekken"krant omdat
hij is voor mensen die gek genoemd wor-
den. Wij zijn dus gek en komen er rond
voor uit. We kunnen elkaar alleen helpen
als we inzien dat we allemaal op dezelfde
manier worden uitgescholden en gediscrimi-
neerd. Dat is juist onze kracht. Samen ge-
discrimineerd, dus samen er wat aan doen;
dat lijkt ons voorlopig de beste manier.

EINDKONGRES PATIËNTENRECHT

15 NOVEMBER 10.30

WTKGEB. "UTRECHT ZUID"
AMALIADWARSTR 2^d
(eind KROESELAAN)
UTRECHT

Franca Berkvens
Ton Hendrix
Willem Maarschalkerweerd
Anja Nieuwkoop
Mieke Rotmensen
Frits van Rijkevorsel.

REDACTIONEEL

leeg

De krant is laat. Eigenlijk had ie vier weken geleden al in de bus en op de afdeling moeten lig-
gen. Hoe dat zo? De krant is niet gewoon te laat, nee, de redactie had - en heeft nog steeds -
trubbels. Komt bij de beste breisters voor, ook de beste familie laat wel eens een steek vallen
of hoe was het ook weer.

Nadat in de zomer weer twee redactieleden er zo'n beetje mee stopten, toen nog niet definitief,
kondigde na de zomer iemand anders aan er wel definitief mee te willen ophouden. Geen ideeën
meer, leeg, zag er dus niks meer in.

Daarna bleek dat hij niet de enige was die er zo over dacht, bijna niemand liep nog over van
goede ideeën of had zin om veel dingen te doen.

Om te voorkomen dat de redactie ongemerkt en langzamerhand zou leeglopen, iets waarme e al
aardig een begin gemaakt was, besloten wij de stand van zaken maar eens door te praten én te
bekijken wat we dan wel wilden en wat we eigenlijk hadden gewild en waarom dat niet gebeurd
was. Met andere woorden, wij wilden nagaan waarom we geen enthousiasme meer hadden,
Bovendien, de krant moet blijven bestaan (toch? of niet?) en als wij geen fut meer hebben en ook
niet meer krijgen dan moeten anderen het overnemen. Een paar van ons stoppen zeker en drie
overwegen nog of ze doorgaan. — — — — —

vanzelf

Als nieuwe redactie volgden wij de oude re-
dactie in juli 1978 op:

"In de nieuwe redactie kende ik niemand,
maar dat vond ik niet zo erg want dat
gold voor de meeste anderen ook, wij za-
ten in hetzelfde schuitje.

En we wilden allemaal iets veranderen aan
de psychiatrie. Wat precies dat wist ik ook
niet, maar dat zou ik vanzelf wel leren,
dacht ik. Wat ik wel wist was dat ik heel
kwaad was over inrichtingen met hun abso-
lute macht over mensen, over afdelingen
waar de regels belangrijker zijn dan men-
sen, over vergiftiging door medicijnen,
over therapeuten bij wie je als patient of
klient altijd aan het kortste eind trekt,
zij weten het altijd beter.

Wij zouden erover praten in de redactie
en dan zouden de ideeën vanzelf wel ont-
staan en we zouden ze samen kunnen
uitvoeren. Ik zag mezelf al over vijf
jaar (of als het even kon drie) vol tevre-
denheid terugblikken op een aantal suks-
sesvolle akties. De krant zou evenveel
lezers hebben als de Telegraaf, elek-
tro+shocks zouden nergens meer gegeven
worden, de macht van psychiaters en
het medies model zou omvergeworpen
zijn en de gekken zouden het voor het
zeggen hebben, de inrichtingen zouden
leeglopen, ja misschien zouden ze wel
al verdwenen zijn".

knel

Maar goed, toen wij begonnen namen wij een noodzakelijke en originele krant over. De Gekkenkrant, opgericht in 1973, betekende een belangrijke impuls bij het ontstaan van de Nederlandse gekkenbeweging. Er kwam veel naar boven. Nu vragen wij ons af: is dit nog steeds zo?

Het een en ander maakt deel uit van onze "erfenis".

Op onze schouders kregen (namen?) wij de taak om actie te voeren als deel van de gekkenbeweging, geen geringe klus.

Eén knelpunt dat ons toch wel wat ongemerkt parten speelde, was de verhouding tussen eigenbelangen en het opkomen van de belangen van mensen in inrichtingen.

Onduidelijkheid over deze verhouding leidde tot verwarring en nieuwe ontevredenheid.

Wij wilden (natuurlijk) anders met elkaar omgaan. Ook dat nog. Ook onduidelijk was hoe de "machtsverhoudingen" in de groep zich ontplooiden. Ook wij: machtsproblemen. Tussen mannen en vrouwen en tussen mannen onderling.

Wat ook speelde was: "Jij neemt teveel ruimte in" "Ja, maar dat komt omdat jij je mond niet open doet".

Een en ander werd ook beïnvloed door de hoeveelheid tijd, die wij - als vrijwilligers - erin staken. Dat verschilde nogal per persoon. Een derde onduidelijkheid was welke invloed er uit ging van een "gemengde" groep: bijvoorbeeld psychologen en (ex)-patiënten. Dit kan elkaar gunstig beïnvloeden, maar ook een bron van aarzende twijfels zijn.

Daarnaast hebben wij gemerkt dat een gevaar van vrijwilligerswerk is, dat je elkaar niet aanspreekt op bepaalde taken en afspraken en je elkaar te vrij laat.

twijfel

Wat hebben wij eigenlijk gedaan?

Brieven beantwoorden, vergaderingen bezoeken, stukjes schrijven, meegedaan aan acties, elke maandagavond vergaderen, kopijweekenden, lay-outen; en we waren blij elke twee maanden een krant uit te kunnen brengen.

Veranderde hiermee nou iets in de psychiatrie? Waarom lukte het ons niet om tot een gezamenlijke visie te komen? Wel moeizame discussies over leesbaarheid, doelgroep, effect van de krant. We voelden ons niet sterk genoeg om de psychiatrie echt te bevechten.

Hoe moeten wij als groep dat in feite aanpakken? Moeten we werken aan het sluiten van inrichtingen, of moet eerst de dagelijkse leefsituatie worden verbeterd?

Aan die wezenlijke vraag zijn we nauwelijks toegekomen.

Maakt dit actie in de psychiatrie zo moeilijk?

Of komt dit door het feit dat de inrichtingen zo uit het openbare leven zijn weggewerkt? Op andere gebieden ontstaan er wel nieuwe aktievormen: woningnood, kernenergie, bewapeningswedloop, milieu, abortus.

Hoe zou dat in de psychiatrie eruit kunnen zien?

Hoe liggen de mogelijkheden voor de Gekkenkrant als actiegroep? ; en hoe als medium (krant?)

We vragen ons af of er niet een lezersraad moet komen.

Schrijven we alleen voor mensen in inrichtingen, of ook voor ambulante patiënten, voor ex-patiënten, voor geïnteresseerden?

oproep:

Verder lijken de volgende punten ons van belang voor mensen die op deze OPROEP reageren

nieuwe mensen

In de redakties van de "Gekken"krant moeten mensen zitten met ervaring in de psychiatrie, bij voorkeur ex-patiënten; mensen met kennis over het maken van een krant; mensen die ergens op af willen gaan; liefst ook wat mensen met ervaring in aktievoeren.

Als taken kunnen we noemen: brieven beantwoorden, boekhouding, op pad gaan, voorlichting, externe kontakten, contact met de pers, stukjes schrijven, verspreiding in inrichtingen, lay-outen, deelnemen aan acties. Een nieuwe redactie zal zelf haar aksente n moeten leggen.

Uit al deze taken blijkt wel dat er erg veel tijd in kan gaan zitten. Het kost al gauw een dag en een avond per week. En het wordt niet betaald.

andere ideeën

Dit is het zo'n beetje, voor zover wij het kunnen bekijken. Als je geïnteresseerd bent, schrijf ons dan. Zeker ook als je ideeën hebt die anders zijn dan hier staat.

Reageer ook niet te laat, en liefst schriftelijk:

Postbus 3286 Amsterdam.

ide strijd moet doorgaan!

VERSLAGGEVING van

1 13 juli

'Geachte Gekken'

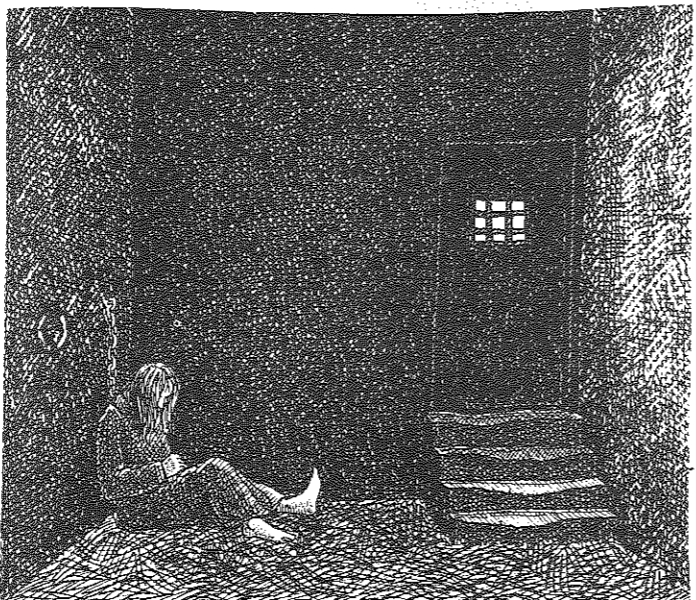
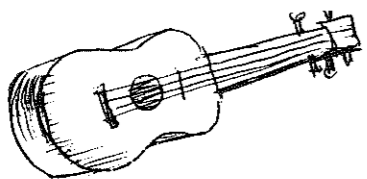
Zalig zijn zij die zich gek mogen noemen.

Ik heb op paviljoen 8, hier op Dennenoord de hele bliksemse boel in elkaar geslagen, inclusief kleuren t.v., omdat ik een time out kreeg van 10 minuten omdat m'n rokerij opwas, omdat ik een vriendin, Janny, te roken had gegeven voor een week lang (marlboro) en aan de vooravond van m'n wekelijkse boodschappenuurtje geen rokerij meer had. Een pakje Samson van Bert gebietst, werd afgenomen door de mario-netten, toen allé het hok in, maar eerst nog... (zie bovenstaande)

Nu zit ik met een mislukte dommelkuur in de separeer (noorder sanatorium oost), want ik ben niet plat te krijgen; mag er zo nu en dan een kwartiertje uit, om muziek te maken, gitaar, bluesharp, dwarsfluit, enz. enz., en zang van de maëstro, 2 meter + 1 cm lang. Het personeel ge-niet mee, ze kunnen nog wat van me leren. Hier volgt een lied dat op waarheid berust, in C majeur.

mia's droom

Mia had een culinaire droom;
vier slaatjes voor haar neus;
huzaren, kartoffel, zalm en garnalenspul;
Toen ging Traas te keer:
eten zul je anders in de separeer;
Gelukkig was het maar een droom
maar ze lust echt nooit slaatjes meer
ooh, ooh, òdh...
bij gebrek aan slaatjesspul waar ze een
fobie voor kreeg
viel ze af want haar maag was bijna voort-
durend leeg;
maar ze at zich toch nog zat, en ze dronk
nog wat,
n.l. doppers, goudappeltje en 't zelfde
moes;
waar ze ook heel veel van houdt en nu
spint ze als een tevreden poes..

2 begin augustus

Beste redactie en verder gespuis
Hierbij mijn 'programma' ter publikatie
in de Gekkenkrant (ons vakblad, want hoe-
veel beroepsgekken telt Nederland wel
niet?)

Ik ga hier nu de vierde week in de cel
in, met dit uitzicht: ook weer isoleers!
(de verlichte ruiten). Verder de groeten
aan iedereen die lijf of maf is.

Herzien programma ingaande 25 juli
Basis: tenzij anders vermeld verblijft
Hans in de isoleer. Hij heeft daar een
matras, po, urinaal, lakens, dekens en
de bijbel, van 10 tot half 12 de krant
(nieuwsblad v.h. noorden)

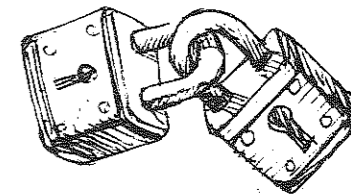
van 9-10 uur:

- ontbijt + medicijnen
- 1 rokertje (wilde havana)
- douchen, tandenpoetsen, scheren + w.c.
- 1 rokertje (wilde havana)
- 10 min. spelen op bamboedwarsfluit
a b d en e in het halletje c) op het toi-
let en in de douche.

13.30-14.20 uur:

- warm eten + medicijnen
- 2 rokertjes (wilde havana)
- 10 min. spelen op de gitaar
in het halletje.

uit de ISOLEER

18.30 uur: avondeten + medicijnen in de
separeer

22.00 uur: medicijnen en 2 bekers hete
melk

23.00 uur: licht uit (mag ook om 22.00
uur)

Sancties: 1 beurt overslaan, overdag geen
matras, lakens en dekens ook uit de sepa-
reer (douchen evt. smiddags). Bij lijfe-
lijk geweld 2 dagen niet uit de separeer,
overdag geen matras, lakens en dekens.

Yes I am locked up in a psychiatric cel
(2x)
Yes my pretty baby, sure it is a rather
hell!

Dit met bluesharp en gitaar begeleiding.
De ballen iedereen, ook m'n vrienden en
Cees (m'n producer)

3 16 augustus

Beste lezers

Ik zit nu sinds 5 juli j.l. in de sepa-
reer wegens (nog steeds) het kort en
klein slaan van een orthopsychiatrische
afdeling. Van die afdeling ben ik met m'n
hele hebben en houwen (o.a. gitaar, blues-
harpen, dwarsfluiten en me en myself) naar
wat ik noem de zwaarste afdeling van Den-
nenoord vervoerd per autobusje.

(Ik weet niet of het de redactie bekend
is, maar sinds ik een vaste rubriek in de-
ze zeer goeie krant heb, is de Dennen-
oordse bibliotheek weer rijkelijk voor-
zien van Gekkenkranten die de pan uit-
vliegen!)

Nu teken ik mooie tekeningen in de cel,
mag er in totaal 3 uren per dag uit om
m'n professie (musicus) te beoefenen en
voor de onontbeerlijke koffie.

Hier m'n nieuwste bluestext die ik gis-
teravond schreef:

isolationcelblues

you know I am locked up, locked up till
I am free (2x)
tell me pretty baby, tell me when it's
gonna be

You know I am locked up and I know what
I've had (2x)
Oh pretty little baby you have another
cigarette

You know I am locked up and I am inno-
cent (2x)
but it's the crazy world around, now you
know what I've meant.

4 6 oktober

Lieve mensen

Even een berichtje vanuit P.Z. dennenoord.
Ik zit nu in fase 8, wat inhoudt dat ik
nu helemaal uit de isoleer ben en zonder
enige vrijheid buiten de afdeling Noorder
Sanatorium-oost (B2 groep) een eigen ka-
mer mag bezitten. Hier op de zogenaamde
achterkant bestaan 2 groepen, de B1 groep
(een stel schorem van het ergste soort
die zonder uitzondering bijna geen uit-
zicht meer hebben op een plaatsje in de-
ze zieke maatschappij). De B2 groep is
een toffe groep van 1 dame en 6 heren!
(dames waar blijven jullie?) Die groep
werkt volgens een zgn. logboek.

Hierin kun je invullen wat die dag te
doen. (Dit is van de ene kant leuk, maar
van de andere kant ook weer strontverve-
lend, omdat de mogelijkheden beperkt zijn,
we van de groep afhankelijk zijn, en er
zijn ook bijna geen mogelijkheden met
het beetje poen wat je hebt. Verder sluit
ik ter bestudering en eventuele publika-

tie m'n fase 8 programma in, omdat fase 9 morgen ingaat. Schrik maar niet hoe manipulerend dit alles in elkaar zit. En verder wil ik nog de groeten doen aan Jan Moed en Arthur Pesschar op licht en kracht te Assen, Fokje de Jong (m'n verloofde) in Beileroord te Beilen (ook dren- te), Willem Postmus in Franeker, en Jedo- lux te Westsaan, m'n uit de Gekkenkrant gehaald hebbende correspondentievrien- dinnetje.

Nou luitjes dit was het. M.H.G. Hans van Klinken Noorder Sanatorium oost Zuidlaren.

FASE 8 (van 23 sept. tot 7 okt.)

- 7.30 - 7.45: douchen en kleden (minimaal 10 minuten)
- 7.45 - 8.00: B2 zaal of eigen kamer
- 8.00 - 8.30: ontbijt en evt. corveewerkzaamheden
- 8.30 - 9.00: logboek bespreking
- 9.00 - 10.00: koffiedrinken op de B2 zaal
- 10.00 - 11.30: lijfwerk
- 11.30 - 12.00: B2 zaal of eigen kamer
- 12.00 - 12.30: middagmaaltijd en evt. corveewerkzaamheden
- 12.30 - 13.30: B2 zaal of eigen kamer
- 13.30 - 14.30: B2 zaal of eigen kamer (vgl. logboek)¹
- 14.30 - 15.15: theedrinken op de B2 zaal
- 15.15 - 16.30: eigen kamer, zonder bezoek (vgl. logboek)
- 16.30 - 17.00: op de B2 zaal
- 17.00 - 17.30: koffiedrinken op de B2 zaal
- 17.30 - 18.00: B2 zaal of eigen kamer
- 18.00 - 18.30: avondmaaltijd
- 18.30 - 20.00: B2 zaal
- 20.00 - 20.30: koffiedrinken op de B2 zaal
- 20.30 - 21.30: B2 zaal
- 21.30 - 21.35: bellen naar ouders (tel. 05138-9473)
- 21.35 - 22.00: B2 zaal
- 22.00 uur bedtijd; om 23.00 uur moet je in je bed liggen en moet het licht uit zijn.

¹Voor 13.30-14.30 uur geldt:

- je mag mensen van de B2 groep op je kamer ontvangen mits: - je werkkamer schoon en opgeruimd is voor 12.00 uur

Hans,

Je zit in een fasenprogramma.

Als je je niet houdt aan de afspraken die binnen het programma gelden, dan krijg je:

A correcties

B sancties

- Je mag van 7.30 tot 23.00 uur max. 8 correcties oplopen en van 23.00 - 7.30 uur max. 2 correcties

- Overschrijdt je het max. aantal correcties dan blijf je in dezelfde fase.

A CORRECTIES

Bij:

- "Walsen" (d.i. verbaal over iemand heen lopen) : 1 correctie
- 's nachts uit de kamer komen : 1 correctie
- te hard praten (subjectief) : 1 correctie
- te veel praten (subjectief) : 1 correctie
- dreigend gedrag (subjectief) : 1 correctie
- het niet houden aan de corveewerkzaamheden, of het onjuist verrichten van de corveewerkzaamheden : 2 correcties
- het stellen van vragen aan andere diensten dan de B2 vroege- of late dienst, als je van deze diensten al een antwoord hebt gehad op de gestelde vraag : 2 correcties
- contact maken of hebben met medebewoners op hun eigen kamer, of met anderen op de B1 zaal : 2 correcties
- commentaar op correcties (geen discussies) : 4 correcties

Als je in een "isoleerfase" zit, bij:

- niet op tijd in de isoleer : 4 correcties
- na de eerste 4 correcties doorgaan met treuzelen, nog : 4 correcties

B SANCTIES

Je gaat terug naar fase 1; bij:

- gebruik van alcohol of drugs
- weigeren medewerking te verlenen om een bloedproef of urinetest te verrichten

Je gaat terug naar fase 0; bij:

- vechtgedrag of bij gericht gooien of smijten

Bij teveel aan correcties op een dag of dagdeel blijft Hans in dezelfde fase. Het aantal toegestane correcties hangt af van de op dat moment geldende fase.

reactie op godsdienst

Hierbij een stukje voor de Gekkenkrant, ik hoop dat de redactie het kan opnemen. Ik ben ex-patiënt en dit is bedoeld als reactie op het themanummer Godsdienst. Godsdienst kan zeker tot angst leiden en het moet erkend dat vooral vroeger angst vaak in de prediking is gebruikt. De bijbel zelf echter leidt ons niet tot angst. Die brengt ons wel de boodschap dat wij door onze zonden Gods toorn opwekken, omdat wij dan tegen zijn wil ingaan. Maar de Bijbel spreekt ook altijd duidelijk van Gods genade, verlossing in Jezus' bloed.

Duidelijk komt dit uit in de geschiedenis van de zondeval, daar komt God direct met zijn verlossing en geeft de Moederbelofte. Er zal redding zijn. Als sondaren zou ik zeggen past ons eerbiedige vrees voor God, maar dat behoeft nooit tot fatalistische angst te worden er is redding.

Uit wat er geschreven is in het themanummer blijkt ook dat velen een verkeerd beeld hebben van wat de Bijbel zegt. Dat is ook begrijpelijk want er is tegenwoordig op dit gebied maar weinig goede voorlichting, er wordt genoeg over gesproken weinig op de goede manier. Wat betreft b.v. dat wij in de godsdienst ons verstand moeten wegdoen, of dat wij ons ik zouden moeten opgeven. Juist de Bijbel

stelt het ik, de persoon hoog wij mogen vrij kiezen. Als Jezus zegt: wie zijn leven wil behouden zal het verliezen en omgekeerd, dan betekent dit geen verlies van ons ik. Ons zondige ik moeten wij loslaten, dit is een vrije daad. Wie Christus volgt wordt juist echt vrij, dit is een vrije keus een dienen uit liefde. Juist de moderne theorieën vernietigen het ik, maken van de mens een machine een hoopje moleculen zonder toekomst. Ik heb lang in een psychiatrische inrichting geweest en met veel mensen daar gesproken. Heeft iemand vragen over het geloof of moeilijkheden op Godsdienstig gebied, laat men mij dan schrijven ik wil graag antwoorden.

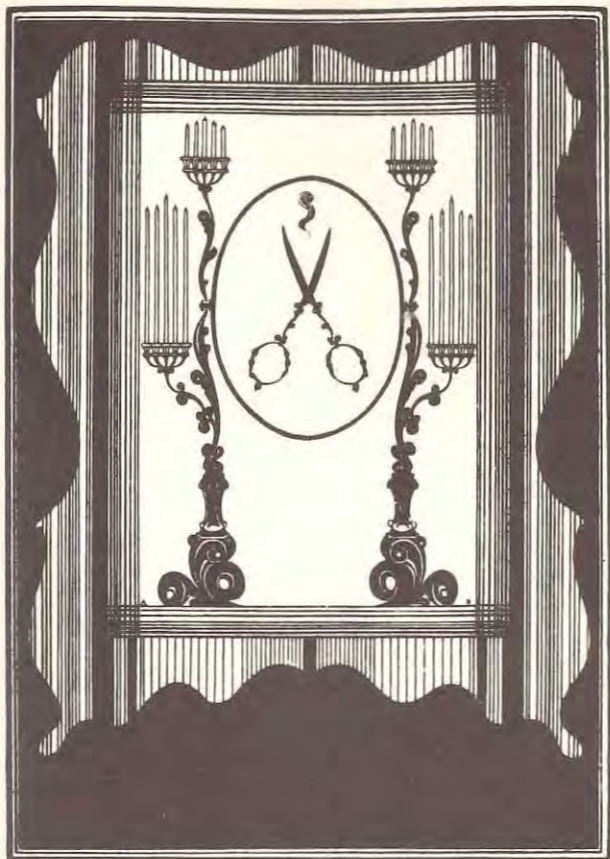
gedicht

Een paar dagen geleden heb ik een aantal gedichten geschreven, waarvan ik er één aan jullie wil opsturen. Misschien is het wat voor de 'gekkenkrant'. Heb geprobeerd uiting te geven aan m'n grenzeloze haat tegenover m'n 'moeder' (dus biologies, ik kan haar niet anders zien als zo) in de hoop op opluchting, maar dat was helaas niet het geval, misschien spreekt het mensen, die hun moeder óók haten, wel aan. Jullie moeten trouwens de naam van de 'gekkenkrant' niet veranderen, dat zou kapitulatie zijn. Vind het een prima naam, houden zo dus. De 'gekkenkrant' zou de 'gekkenkrant' niet meer zijn wanneer er een naamsverandering zou komen. En verandering is niet altijd verbetering!!! Trouwens - - wat is GEK?? Mijnsinziens ANDERS NIET IN HET GAREEL LOPEND, PATROON/ROLDORBBREKEND, ONAANGEPAST AAN DIE KLEURE MAATSCHAPPIJ MET Z'N MACHT/GELD WELLUSTELINGEN, PRESTATIEDRANG ENZ. ENZ. ENZ. Nou prima toch?? En dan nu het gedicht.

'moeder'

Je verdient deze naam niet!
jij die mij haat, gehaat hebt
vanaf het moment
dat ik groeide in jouw buik
jij, die mij hebt ontkend
mij geen leven hebt gegund
mij psychies hebt vermoord,
fysiek hebt mishandeld
onder het mom van religie
Oh god wat haat ik jou
jij moordnares van je eigen kind
je eigen produkt
hoe heb je het ooit gekund??!!
jij gevoelloos, koud, harteloos, wreed
IK HAAT JE ! GODVERDOMME !!
met een nooit ophoudende haat
je bezorgde me doodsangst, schuldgevoelens,
verlatenheid, levensangst
en dit dus in de naam
van jouw onvolprezen god
jij gaf mij geen basis
géén warmte, veiligheid, geborgenheid,
plezier
Ik haat je daarom
jij met je schijnheiligheid
je vroomheid
Ik hoop dat mijn haat
eens dodelijk voor jou zal zijn !

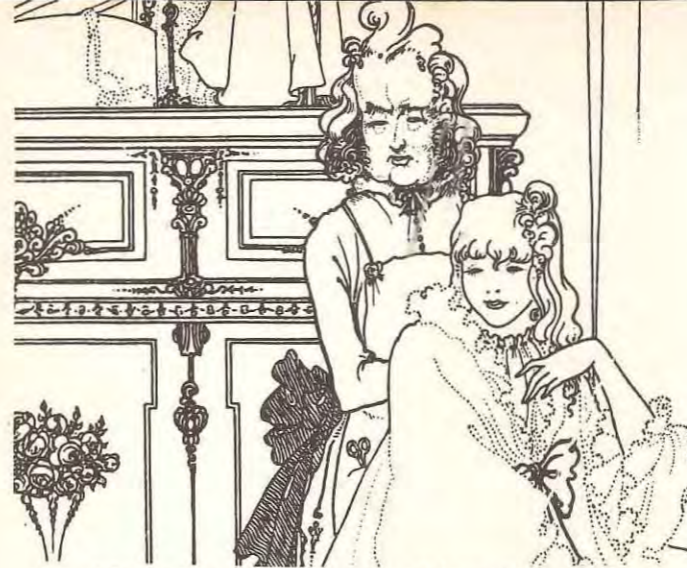
Dit gedicht zou je tegelijkertijd kunnen opvatten als een zéér late reactie op het 'godsdienst' nummer.
Komt in ieder geval tot uiting wat godsdienst niet voor ellende teweeg kan brengen door mensen, die er totaal niet goed mee omgesprongen zijn.

alice in dossierland

Ik heb afgelopen dinsdag (23 september) iets meegemaakt wat jullie wellicht zult interesseren. Iets wat de macht van de heren psychiaters en het hele psychiatriese systeem wederom bevestigt. Door mijn onderstaande ervaringen is me voor de zoveelste keer duidelijk geworden hoe machtig de heren psychiaters zijn en hoe ormmachtig (machteloos) je als patient of ekspatient bent. Dat je, zonder het zelf te willen, gedegradeerd wordt in de rol, die zij je toebedelen. Ik zou dit stuk ook willen betitelen met: INZAGERECHT ? ? ? ..... nog steeds aan banden gelegd ! ! !
of:
'psychoanalyse van een ekspatient van het door haar afgelegde bezoek aan 'haar' inrichting, met als doel: volledige inzage in haar dossier'.

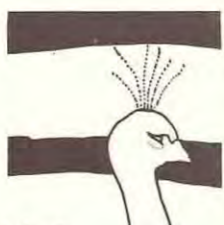
Een tijdje geleden heb ik een verzoek ingediend om mijn dossier óf in mijn bezit te mogen hebben óf ter volledige inzage te krijgen, aangezien ik vind dat ik het recht heb te weten hoe men over mij gedacht/geschreven heeft destijds.
Er werd een afspraak hierover gemaakt en wel op dinsdagmiddag om 14.00 uur. Om 3 minuten voor 2 arriveerde ik; in gezelschap van een goede vriend, bij het

hoofdgebouw van het psychiatries ziekenhuis 'Vogelenzang'. Meldde me bij de portier, die een paar keer m'n naam vroeg, hoewel ik toch een welluidende stem heb en ging bellen naar degene met wie ik een afspraak had. Het duurde nogal even en ik kreeg de indruk dat de psychiater, met wie ik een afspraak had, van niets wist. De portier hing uiteindelijk op en we konden wachten. Nou, daar stonden we dan, héél ongemakkelijk met onze ruggen tegen de verwarming en letterlijk met de rug tegen de muur. Nergens een stoel of iets wat daar op leek, wachten duurt lang en op zo'n manier nóg langer. Na een minuut of 10 kwam de psychiater, die ik niet kende en hij mij ook niet, in gezelschap van een vrouw, waarschijnlijk zijn assistente, maar dit werd me niet duidelijk gemaakt. Ik had helemaal niet verwacht dat zij met z'n tweeën zouden komen, dit was ook niet volgens afspraak. Het versterkte de machtspositie van de psychiater nóg meer en ik was erg blij dat ik iemand had meegenomen. Iets waar hij niet zo blij mee was.

We werden naar de kamer van de directeur gebracht, een donkere, onpersoonlijke ruimte en we moesten plaatsnemen aan een grote tafel, gaan zitten op ongemakkelijke stoelen. Ik was uit eigen beweging op een stoel naast de muur gaan zitten, maar er werd mij verzocht naast de psychiater te gaan zitten. Dit zou gemakkelijker zijn. Er werd mij tweemaal gevraagd wat ik uit het dossier wilde weten en ik zei dat ik het dossier helemaal wilde zien. De vraag werd nóg eens door hem herhaald toen ik al bezig was het dossier door te bladeren en later nog eens door de vrouw. Ik vertelde voor de 4de keer dat ik m'n dossier helemaal in wilde kijken en voelde me geïrriteerd worden. Ik vroeg hoeveel tijd ik had en dat bleek driekwartier te zijn, niet veel tijd om 4 dossiers volledig in te kijken. Voelde me dan ook bepaald niet op m'n gemak!

De vrouw tegenover me vroeg of ik ècht geen vragen had. Alles wat ik tot dusverre was tegen gekomen was me wel duidelijk. Ik had al drie keer gezegd dat ik niets te vragen had, dit werd kennelijk héél vreemd gevonden. Om hen een plezier te doen stelde ik een vraag waarop ik het antwoord al wist, maar ik wilde meer van het gezeur af zijn. Op mijn vraag werd heel vreemd gereageerd, denigrerend gewoon! Hij wist het niet, wat ik me nauwelijks kon voorstellen. Omdat het een doodgewone mediese term betrof waar ik uitleg om vroeg en zij deed ook vreemd door een beetje te lachen, zo van: 'nou ja, heb je geen betere vragen te stellen?' Ik voelde me erg lullig hieronder. Op een gegeven moment moesten we ergens om lachen. Onmiddellijk werd er gevraagd waarom. Vóórdat ik goed en wel kon uitleggen waarom ik in de lach schoot pakte de psychiater het dossier uit m'n handen en ging er een gedeelte uit voorlezen, wat niet van toepassing was. Ondanks het feit dat ik dit aangaf, ging hij gewoon door en ging hij mij hierover vragen stellen! Ik kreeg sterk het gevoel dat ik nog steeds als patiente (dus afhankelijk, onzelfstandig, machteloos!!) werd beschouwd en hij zichzelf zag als DE hulpverlener (dus: machtspositie, vertel het maar tegen de dokter, ik help je wel). Na amper een halfuur begon hij te lullen tegen de vrouw. Ik begreep hieruit dat zij eigenlijk om 2 uur een afspraak had, maar dat het geen zin meer had hier naartoe te gaan, omdat het inmiddels half 3 was geworden. Ik konkludeerde hieruit dat ik in háár tijd zat en me hierover schuldig behoorde te voelen. Wat wel gesuggerend werd, anders was hij er niet over begonnen!

Vlak daarna hield ik het wel voor gezien. Toen ik een voor mij werkelijk belangrijke vraag had, werd ik afgescheept. Waar ik namelijk op hoopte, bleek tevergeefse hoop te zijn. Mijn dossier was niet compleet! De belangrijkste gegevens waren weggelaten. Wellicht zijn er twee dossiers, één ter inzage en één die je als ekspatient nooit te zien krijgt! Toen ik vroeg om bepaalde informatie, werd ik afgescheept met een 'ja daar weet ik niets van, dan moet je daar en daar zijn, dat is mijn afdeling niet.'

Héél onvoldaan over alles ben ik toen weggegaan. Door al deze dingetjes ben ik tot de konklusie gekomen, dat het geen moer uitmaakt of je nu als patient in een inrichting zit of als ekspatient er buiten. De mogelijkheid van de psychiater de (eks)patient te manipuleren blijft gehandhaafd. De afhankelijkheidspositie van de (eks)patient wordt hierdoor bevestigd en versterkt!

Ik geloof niet dat het gedrag van de psychiater volledig bewust geweest is. Hij maakt deel uit van Het Systeem en hij reageert niet vanuit zichzelf (dus menselijk) maar vanuit dat Systeem. Wellicht weet hij zelf het onderscheid niet meer. Dit zou wel triest zijn, aangezien het om mensen gaat. Mensen die onderworpen worden aan Het Systeem. Het wordt hoog tijd dat mensen, die als psychiater een grote machtspositie innemen, eens gaan beseffen waar ze eigenlijk mee bezig zijn. Hoe zouden jullie het vinden mijne heren, wanneer jullie eens uit jullie ivoren torentjes zouden afdalen en een plaats zouden vinden temidden van jullie machteloze patienten?! Om te voelen wat dit betekent, aan de lijve dit te ondervinden? Misschien zou dit wel de manier zijn om de relatie machtspositie - onmachtpositie te relativieren! Hier daadwerkelijk iets aan te doen.

Dit stuk is bedoeld als waarschuwing voor al diegenen die een poging willen wagen hun dossier (waar iedereen recht op heeft) ter volledige inzage te krijgen.

Misschien is bovenstaande voor degenen die hun dossier ter inzage hebben gekregen een herkenning.

In ieder geval, sukses.

16 JAAR

Zit 16 jaar in de inrichting 'Vredelust' te Halsteren.

Heb hier al veel patienten met ontslag zien gaan. Maar wat komen er veel weer terug (ca. 80%).

Dit blijkt wel uit het feit dat er een speciaal paviljoen is, paviljoen 1 voor heropname.

Ik krijg door dit alles een zekere angst om hier nog eens weg te komen.

DE NAAM

Via de bewonersraad vernamen wij dat de bewonersraad van het psychiatrisch ziekenhuis st. Servatius in Venray een enkele was opgezet voor naamswijziging van de Gekkenkrant.

Ook wij vinden dat er een andere betere naam gegeven moet worden aan dit blad. Wij geven graag enkele ideeën aan jullie door.

1. Keerzijde der Maatschappij.
2. Nieuwsblad van de psychiatrie.
3. Tussen mal en dwaas.
4. Mallotige krant.
5. Fabeltjes krant.
6. Typische krant.
7. Malle krant.
8. WWW. Wij willen waarde.
9. Praatjeskrant.

Wij hopen dat ook andere psychiatrische ziekenhuizen zullen reageren.

groep 5 en 6 van paviljoen Varenhof. ziekenhuis Bloemendaal.

Den Haag.

pas op! een psychiater!

Niet alleen binnen de inrichting, maar ook daarbuiten is de dreiging van de psychiater, die daar loert, of er nog afwijkend gedrag te zien is, waarna hij z'n chemische rotzooi dwingend voorschrijft. Ook ik ben gek. Afschuwelijke angsten, het gevoel dat ik op geen enkele manier meer contact kan maken met m'n buitenwereld. Doodsangst, Gruwelijk!

Ik heb één geluk tot nu toe. Er is nog geen psychiater die mij in de gaten heeft, ik mag zelf nog over mijn leven beslissen. (Nou ja, zelf beslissen....)

Jaren en jaren worstel ik, medicijnen, therapie, als ik dat nodig vind. (nog wel). Weet je hoe iemand als ik gewoon knettergek geworden ben?

Ik ben nu 25 jaar, ik heb nog een jaar of 5 te leven. Ik ben ongeneeslijk ziek, cystic-fibrose.

Jaren lang als kind in het ziekenhuis gelegen. Mijn hele leven lang is over mijn leven beslist. Door middel van medicijnen, ademhalingsoefeningen, meningen van specialisten. Mijn lichaam is mijn vijand geworden, was het allemaal maar voorbij. Nu ben ik ouder, en moet ik het zelf doen. Maar ik kan het niet! Ik heb het nooit gemogen, en nu móet ik het. Waar zijn ze nu? Die specialisten, kunnen ze buiten mijn lichaam om, óók nog iets voor me betekenen?

Nee, ze laten me vallen, laten me gek worden, angstig zijn, ze laten me zelfmoord plegen, het interesseert ze niet.

Zien ze dan niet, dat al hun inspanning voor niets is geweest, dat ik tóch doodga, ik ben toch veel meer dan een chemische fabriek?

Dat ze dat niet gezien hebben.

Er is één mogelijkheid om het dragelijk te maken voor mij. Het 'beleven' mens te zijn met een andere mens: Jongen of meisje, jong of oud. Ik heb ze allebei lief. Grenzen zijn moordend, ik ken ze ook hier niet.

Ik pas wel op voor de psychiater, want ook dat laatste liefhebben mag niet, zelfs dat zouden ze nog van me af willen nemen als ze de kans krijgen.

Die paar jaar dat ik nog te leven heb, blijf van mijn liefde af!!

wat...?

Wat is praten, als je niet kunt luisteren
voelen
denken
liefhebben!

Wat is de dood, als je niet kunt luisteren
praten
denken
voelen
liefhebben?

Wat is leven, als je niet kunt voelen?
denken?
praten?
luisteren?
liefhebben?
schrijven?
en
"ergens" verblijven!

* gedachten achter slot en grendel

Ik ben een jongeman 22 jaar, 1,98 m. 2½ jr in psychiatrisch ziekenhuis; denkt wat progressief en creatief en soms pre-logisch. Maar dit is misschien ijdele hoop. Probeer te experimenteren met de mogelijkheden van de ervaringswereld. Daarmee begon ik met pils, sex, soft-drugs en transedente meditatie maar stapte later ook over op hard-drugs, sterke drank, grote hoeveelheden farmaca en soms ook regelrechte vergiften.

Ik ben psychotisch van aard zei een thau-maturg tegen me en ik wil opschrijven wat dat voor mij is: voor mij is psychose het een onrechtmatig grote ervaringswereld opeisen door o.a. te denken van "Ik ben God de Bezitter van de grote kennis en voorbeeld hoe het moet, zo'n soort waan-idee extreem gezien jezelf oppermachtig voelen. Maar ook hallucinaties b.v. gehoor "Nu is hij dat aan het doen!..... "Ik doe toch wat ik wil". Visueel: mooie fantasiebeelden. Reuk: bv. mystiek sensueel of hasjies. En stellingen die meer wanen zijn waarbij de vernietiging centraal staat en ook de splinter in het oog van een ander zien maar niet de balk bij je eigen.

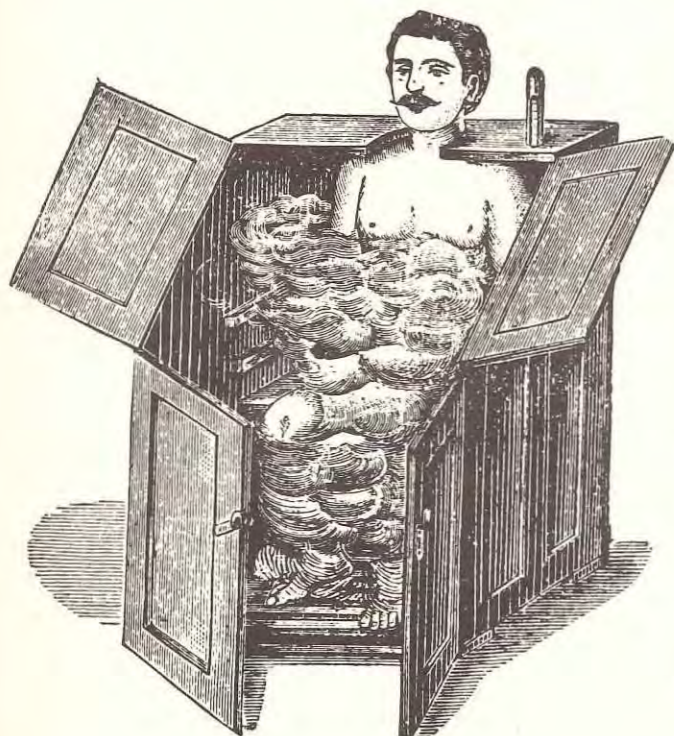

Ook minder affectie van anderen verlangen. De psychose zelf kan als vrij prettig worden ervaren vooral als je op dat punt bent dat je denkt alles aan te kunnen, het leven te begrijpen en daarmee te kunnen manipuleren. Dat je licht en geluk uitstraalt en draagt en een fijne toekomst zien.

Maar dan komt de scherpe terugval met angsten over defecten die er dan komen soms ook somatisch. Het lege depressieve niets meer kunnen of willen. Dit is bijna niet tegen te gaan met de huidige medicijnen; daarom wil de farmacologie iets uitvinden dat aan de behoeftes van 'n mens voldoet zonder dat het schadelijk is. Bv. een nieuwe dimensie brengen in het begrip van de mens over zichzelf. Maar dat houdt het gevaar van vernietiging in omdat je dan boven de mens staat en die zijn nu eenmaal geen speelgoed, Maar natuurlijk is het universeel placebo voor die farma al gevonden want love is the drug en aandacht blijf je nodig hebben op zijn tijd.

Natuurlijk kun je alle drugs zeer ambivalent bekijken. Maar je kunt er ook van uit gaan dat eigenlijk niemand gezond leeft; probeer eens gezond te eten dan kun je beter niet eten. En de Grieken zeiden al een gezonde geest in een gezond lichaam. Maar soms denk ik dat de straling al te snijden is en dat de geestelijke ontwrichting compleet zal worden.

*

cryptorgisme & fimosis

Ik ben opgenomen in de kliniek "Groot Bronswijk" in Wagenborgen sinds augustus 1979. Ik lees regelmatig de Gekkenkrant en vooral het juninummer over godsdienst sprak me aan.

Mijn problemen zijn cryptorgisme, fimosis en dat er zoveel mensen in mijn omgeving doodgaan. Ik krijg daar hallucinaties van en ook wel over godsdienst. Ik besloot me eens, na een tijd van vallen en opstaan, op te laten nemen. Het akademisch ziekenhuis in Groningen hielp me goed. Ik kon er zelfstandiger worden en goed met mezelf bezig zijn. Toch voelde ik me nog niet de oude en daarom ging ik hierheen.

In Wagenborgen gaat het niet zo best met me. Ik vermoed misbruik van banden (ook video) en raadselachtige dingen met Trouw. Toen ik naar Trouw opbelde, verbeterde er wel iets op de afdeling, maar ik vraag me af of het echt iets uithaalt. Ook zijn er hier wel witte platen. Toen mijn arts, dr. K, me aanried om weg te gaan - we hadden hier nota bene twee isoleercellen (!) - voelde ik me nog te zwak. Daarna kreeg ik veel medicijnen, die soms wel hielpen. Tryptizol, trifanon en tremblax. Nu wil ik ook wel weg, maar er zijn wel dingen om jullie nog even te laten weten. Zo lag hier een meisje A een half jaar

op bed. Alleen ik praatte nog met haar, de verpleging trok zich niets van haar aan. Toen ik haar pols opnam, bleek die zwak te zijn en 130 p/min. Ook haar bloeddruk leek me hoog.

Op mijn aanraden ging ze naar huis om een lichamelijke arts te consulteren. Dat lijkt me beter dan een psychiater. Ook is hier een paviljoen met slaapzalen waarop 20 vrouwen slapen. Het heer Eben Haëzer, wat in de bijbel staat: "Hier zal ik mijn Eben-haëzer oprichten". Vooral op den duur verbind je dat met een phallus en de vrouwen daar (het is een vrouwenkliniek) zullen het daar wel niet mooi vinden.

Hier is alleen een economisch directeur, drs. X in zijn zoveelste nevenfunctie. Enfin, deze brief mogen jullie publiceren maar verander de persoonsnamen maar.

door alles heen

Wachten
je leven lang
een nummer
al ben je bang
een nummer
zal je blijven
tussen
artsen en wijven
je kan blijven schrijven
maar,
wie ore heeft, die hore
wat de één
tegen de ander zegt
en wie alleen is,
is alleen en
kijkt

denkt
doet
voelt
soms door alles heen.

WSW cabaret

Geachte redactie,

De werkvoorziening Midden Gelderland heeft 50 jaar bestaan en daarom, hier wat sketches uit de sociale dwangbuis. Toen ik in 1961, vanuit ziekenhuis Wolfheze, met de forenzentrein naar de werkplaats mocht, werkten er ruim 600 geestelijk en lichamelijk gehandicapten. De sfeer lag toen al op het spartaanse vlak d.w.z. hard werken en op tijd komen maar het was er gezelliger dan nu.

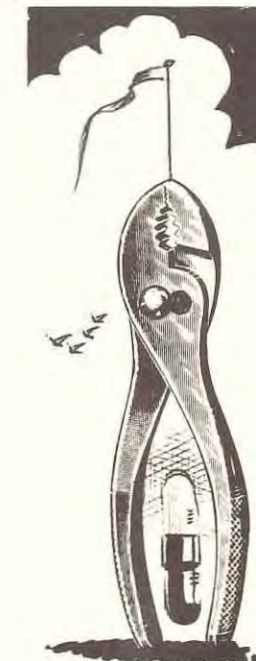
Er werkten toen veel vakmensen, die door een kwaal genoopt waren, de beschutte fabriek op te zoeken en zodoende leerde je wat van een medemens. Er werden toen meer vechtpartijen geregistreerd en ook gooi- en smijtwerk was niets vreemds. Er was geen selectie, want alles zat door elkaar. De zwakbegaafden zaten bij de uitblinkers en zodoende kreeg je 't idee, aan een cabaret mee te werken, want er was nog geen produktiewaanzin anno 1980. Zelf ben ik van alles geweest: Tuinman in de kassen, boekbinder, schilder, testkamer 10 weken, elektriciën, timmerman, grondwerker, benzinepompbediende, plasticverwerker, tuinman in de plantsoenen en weer plasticverwerker. Maar nu werken er meer dan 2200 man waarvan wel 30% in Wolfheze zit, of heeft gezeten. Het idee van rustgevende omgeving is gelogen, evenals de revalidatie want een kneus heeft iets, waar hij mee moet leren leven.

De WAO is er voor mensen, die half of helemaal kapot zijn.

In de psychiatrie is het altijd mogelijk, te werken, omdat het brandmerk dit meebrengt. Dit varieert, van touwsplitser, of wasknijpers, tot administrateur of all round schilder of chauffeur. Er zijn dus mensen, die niets kunnen maar toch 50 dropjes in een doosje kunnen prutsen, dat is toch wat waard.

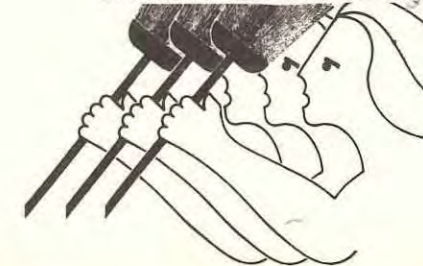
Toch begint er iets van een concentratiekamp door te schemeren. Het lawaai neemt toe, evenals de ingewikkelde machines, die de productie tot topvermogen aanzetten.

Er staan grote zuurbaden, spuitcabines, waar het ontzettend stinkt en stuift. Op onze afd. staan bandmachines waar elke dag duizenden koffers afglijden, en waar je flink gek kunt worden.

Er lopen allerlei ambtenaren rond, in rang van werkleider a, b of c of chefs met bedrijfsleiders en 6 of 7 onderdirecteuren, coordinators, adjunctdirecteur en directeur met daaraan bestuur, GGD-arts en secretaressen. Ook maatschappelijk werkers dwalen door het kneuzenpark. De Arnhemse sociale werkvoorziening hoort bij de 3 grootste concerns van Arnhem. Iets groter zijn de AKU en Bilton tinfabriek. Wat blijft er nog over van een gezellige beschutte werkplaats. Ik word soms strondziek van de hele troep.

Groeten van werknemer

ILLEGALE ISOLATIE IN ENDEGEEST

VERKLARING M.B.T. RECHTSPOSITIE PSYCHIATRISCHE PATIËNTEN

Zoals wellicht bekend is, is wettelijk bepaald dat mensen die vrijwillig zijn opgenomen niet geïsoleerd of gesepareerd kunnen worden en tevens dat men deze mensen niet zomaar kan verbieden binnen te blijven.

De praktijk van alledag leert ons echter dat deze regel maar al te vaak met voeten wordt getreden, ook op Endegeest. Naar aanleiding van informatie dat men op Endegeest deze regel niet altijd goed hanteert heeft ex-bestuurslid J. Hes gemeend haar bezorgdheid te moeten uiten door een brief te schrijven naar de bestuurskommissie van Endegeest.

De bestuurskommissie besloot J. Hes te vragen haar standpunt wat nader toe te lichten en dit in een bestuurskommissie te komen verduidelijken.

In de beide brieven van directie werden veel punten die J. Hes noemde onderstreept, toegegeven en werden ook suggesties die zij deed overgenomen.

In de brief van J. Hes die gisteren ter behandeling in de kommissie lag stonden een aantal voorbeelden genoemd waar men op Endegeest niet volgens de wet heeft gehandeld.

Het voorstel van J. Hes was om als Endegeest nu eens het goede voorbeeld te geven en voorop te lopen, door een onderzoek in te stellen naar de rechtspositie van de bewoners/sters.

Dit voorstel werd van tafel geveegd door de opmerking dat er momenteel al zoveel wordt onderzocht op Endegeest.

De hele discussie bewoog zich om de belangrijke punten heen omdat men niet "in details" wenste te treden.

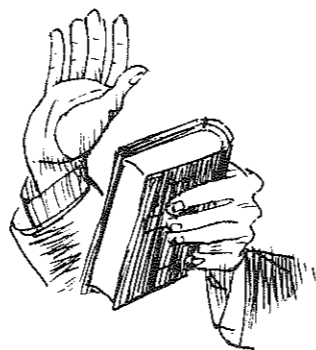
Dit terwijl deze details gaan over de praktijk waarin dingen gebeuren die in theorie niet mogelijk zijn.

In een discussie tijdens de vergadering tussen Dhr. Mojjet en J. Hes gaf eerstgenoemde toe dat men inderdaad mensen die vrijwillig zijn opgenomen isoleerd/separeerd.

In de eerder genoemde brief werd hiervoor zelfs de termijn van een week genoemd. De overweging om in deze gevallen toch geen Inbewaringstelling of machtiging aan te vragen is zo zegt Dhr. Mojjet dat men deze mensen hiermee niet wil opzadelen, omdat ze slechts voor korte tijd gevaarlijk voor zichzelf of anderen kunnen zijn. Wat veel over tafel kwam was de verantwoording van de heren medici voor deze "zieke" mensen.

De poging om in ieder geval een termijn af te spreken waarin deze punten worden behandeld door de bestuurskommissie mislukte, zodat het maar de vraag is wanneer en hoe dit gebeurt.

De bestuurskommissie is schijnbaar niet bezorgd over dingen die op Endegeest gebeuren, vind een onderzoek niet nodig. Wij menen echter dat enig onderzoek wel degelijk gewenst is, zodat wij hebben besloten zelf een onderzoek in te gaan stellen.

voor de duidelijkheid:

Wij zeggen niet dat de medici, directie, bestuurskommissie van Endegeest onverantwoordelijk handelt, wij denken dat ze dit van uit haar idee, n.l. het idee wat men kort gezegd het medies model kan noemen (een psych. ziekenhuis, waar zieken verblijven die zelf geen verantwoording kunnen dragen) zo goed mogelijk doen. Ook twijfelen wij niet aan de inzet van deze mensen.

Waar wij echter wel bezwaar tegen maken is juist tegen dit denken, deze visie, en het weinig tot niet openstaan voor andere visies die toch al jaren in discussie zijn.

Door er vanuit te gaan dat de arts verantwoording draagt voor de patient, weet wat goed voor hem of haar is, kan men alles wat gebeurt goed praten vanuit de verantwoordelijkheid.

En hier willen wij ons tegen uitspreken.

Werkgroep Endegeest
p/a KWJ koppenhinksteeg 2
Leiden
tel 121139

Een witte kerst in Wagenborgen

Langzaam draaiden open de groen beschil- derde hekken van het gesticht en daar- achter lag als een besuikerd brood de psychiatrie.

Op kruispunten weenden de moeders.

Onthoofde doch beschaafde psychiaters maten het verval van de gedachte der hun toegewezen genieën.

Zusters met jeugdpuistjes, prille borsten en een kinderlijk geloof in God, rommel- den wat met medicijnen en worstelden met hun rapporten.

Patienten wier geslachtsleven nog niet beïnvloed werd door anti-depressieva trokken zich af in de toiletten bij een plaatje uit De Groene Tijding en luister- den na afloop naar Het Urker Mannenkoor, mijmerend over een Isabel of een Sylvia die opeens zo onbereikbaar waren geworden naar het scheen.

Maar toen kwam jij.

Op een aambeeld dat naar lente rook, sloeg je op de arbeidstherapie een mi- nuskuul harnas voor franje, een onweeg- bare wimpel, vluchig als ijsco's, de o- gen vol heldere lucht die telefoondra- den tussen je lippen proefde.

Zo was je steeds een kwartier voor op de wolken en sneller dan schrikdraad.

Jij gunde mij m'n loopgraaf niet.

Doe je oren maar in een koffer zei je, want zo eindigen de meeste schilders, of ken je van Gogh niet meer en vergeet niet een labyrinth aan te leggen voor je tra- nen opdat ze niet in handen vallen van de vijand.

Wat deed ik anders dan doodgaan en dicht- gaan zonder te zien

de dievegge die zich meester maakte van mijn lichaam,
het kind dat speeksel morste op mijn han- den,
de historie die een verfdoo's liet vallen op m'n voorhoofd.

"Indien ik daar zou zijn, ik zou je troos- ten".

"Maar als jij hier was, zou ik geen troost nodig hebben".

Ik weet niet wat er in jou leeft.
Toch ben ik al een beetje blij.
Jij weet sinds lang weer waar ik woon.
Jij denkt dus nog aan mij.

Ik weet niet wat er in jou leeft.
Maak je me wel een beetje blij?
Te vaak werd ik diep teleurgesteld.
Hoe sta jij tegenover mij?

Ik weet niet wat er in jou leeft.
Moet ik bang zijn voor mijn beetje blij?
Er is zoveel in mij verscheurd.
Er kan heus niets meer bij!

Mag ik zien wat er in jou leeft?
Dan ben ik heel veel beetje blij.
Wil jij je luiken opendoen?
Dan open ik die van mij.

Kijk goed naar wat er in mij leeft!
Bedrog is er niet bij.
Jij en ik.... één melodie.
Jij en ik zijn samen: "WIJ".

schuilen voor regen.

Zon en Schild, zomer 1973.

Er is hier op het paviljoen maar één pa- tient, waar Galois bang voor is. Galois neemt hem Domme Hans en hij vindt hem angstaanjagend om z'n dierlijke hondach- tige gelaatsuitdrukking. Hans draagt ver- scheidene gouden ringen aan beide handen en heeft het voortdurend over neuken. Verpleegsters hebben Galois verteld, dat Hans al heel lang in de inrichting zit en geen vlieg kwaad doet. Hij draagt een bre- de leren riem, met een leeuwepkop om zijn middel. Eerst dacht Galois, dat Hans een soort duivel was, een demon met een dier- gezicht. Veel later zou Galois begrijpen, dat hij op Hans de angst voor de drijven in zijn eigen lichaam projecteerde. Terwijl Galois met het groepje patiënten van de "Brug" mee naar buiten stapte voor de gebruikelijke middagwandeling moet hij sterk aan Hans denken. Het lijkt wel of deze zijn geluk heeft gevonden in de be- schermerende omgeving van de inrichting. Niemand kan als hij zo zorgeloos lachend aan een van de tafeltjes zitten drinken. Hans is volgens de norm zwakzinnig, maar zijn kinderlijk plezier in het leven is om jaloers op te worden.

"Mijn kop eraf", denkt Galois opstandig, "...ik wou dat ik niet meer behoefde te denken!" Hij laat zijn glijden over het meisje Ans, dat volkomen verloren voor zijn blikken als in een trance naast hem loopt.

Nadat ze zo het pad een honderdtal meter hebben afgelopen en de strakke vormen van het crisis-centrum door bomen en struiken aan het oog onttrokken zijn, begint het ineens heftig te gieten van de regen. Het regent veel te hard om zelfs maar naar de "Brug" terug te kunnen hollen zonder doornat te worden. "Gadverdamme!", roept de broeder in zijn blauwe uniform, "Laten we even schuilen onder die paar bomen," en hij wijst op enkele dikbebladerde kastanjes even verderop.

Dan vluchten allen dicht tegen de stevige stam aan; de boom vormt onder haar kruin een cilinder waar de regen nauwelijks doordringt. Gelaten, als een kleine kudde schapen staan ze nu te wachten tot de bui zal wegtrekken. Galois kijkt langsde anderen heen en staart in het felgroene loof waaruit af en toe een druppel komt gevallen. Je hoort alleen de mensen smuiven en er is het dofge geluid van het tikken en petten van de droppels op de bladeren. Rondom het groepje verzamelt het water zich weer in heel kleine stroompjes tot wat plassen. Na een poosje krijgt hij kramp in zijn linkerkuit. Aarzelend, trekkelig komt de pijn op. Hij zou willen bewegen. Lopen. Alles liever dan hier als vee onder een boom schuilen. Hij vraagt zich af of de bui nog lang zal aanhouden. De lucht blijft donker.

Bijna niemand zegt wat; Galois ervaart een gevoel van saamhorigheid. Ze staan maar wat te zwijgen, soms wat nerveus te lachen. Waarom zou hij weg willen? Behalve om dat vervelende gevoel van spanning in zijn benen kwijt te raken. De wandeling zou verder voor hem in een soort verlorenheid en een gevoelloosheid voor de dingen om hem heen plaatsvinden. Alsof er een beslagen glazen stolp om je was gezet. Doelloos, automatisch zou hij zijn voeten wegzetten. Zonder plezier. Oh, wat was het plezier en de blijdschap ver van hem af!

Er is een man bij de groep, die veel verstand heeft van planten en bomen, en hij zal met een gevonden dorre tak ze allemaal benoemen. Een kalende man, een vriendelijke man die het woord wandelen een heel eigen intonatie geeft als hij het uitspreekt. Je leert nog wat op die ma-

nier. Maar na een paar keer flora-les ken je de namen al en wordt het afgezaagd. Het stille meisje naast hem zal zeggen dat hij niet zoveel tegen haar moet praten omdat ze alleen wil zijn. Dus zal hij het laten een gesprek met haar te beginnen. En waar zou hij eigenlijk over moeten praten? Over het feit, dat hij Hans niet is, maar het wel zou willen zijn? Dat hij genoeg heeft van nadenken? Galois slaakt een diepe zucht en tracht te schatten hoe lang ze nu al onder die natuurlijke paraplu staan, welke hoe langer hoe meer gaat lekken. Zijn besef van tijd is zo zwak geworden. Alles lijkt onwerkkelijk. Zo raadselachtig en ook weer zo gewoon. Alsof het niet echt is en tegelijkertijd - ongrijpbaar - weer wél.

"Dat is gespleten zijn," denkt Galois verdrietig en zwaarmoedig, "De kloof zal niet dichtgaan en steeds wijder worden... nieuwe demonen zullen er uit opstijgen... was ik maar echt gek, of als Hans." Het lijkt nu wel of het geruststellende muziekje van de regen minder luid klinkt, en de zon weer door het bladerdek komt kruipen. Even later is het stil en je hoort alleen de bladeren nog wat nalekken. Iedereen haalt opgelucht adem, blij dat ze nu uit de enge begrenzing van de cilinder kunnen komen. Schoongewassen blikkeren de bladeren in het zonlicht. Overrompend is het. Alles geurt intenser dan tevoren. Alles lijkt nieuw en nog nooit gezien. "Hè...eindelijk is het weer droog," verzucht de helemaal in het bruin geklede vrouw, met wie Galois gisteravond schaakte en aan wie hij had gedacht terwijl hij zichzelf op bed had bevredigd.

"Kom jongens, ... we zullen toch nog maar gaan stappen hè," stelt de broeder enthousiast voor.

"Daar gaat de colonne halfdoden weer," denkt Galois bitter. Traag, geduldig sjokt hij weer met de anderen mee. "Hoe kan de ene blinde de andere leiden?"

Vaag voelt hij aan, dat hij eigenlijk heel wat anders moet doen en dat hij hier helemaal niet thuishoort. Maar wat valt er te doen? Het leven laat hem onverschillig. Hij kent er de zin niet van. En hij kan die ook niet ontdekken.

Galois hoort nu het geraas van het verkeer op de Amersfoortseweg, die ze naderen en waarlangs ze even zullen moeten lopen om bij het bos te kunnen komen. "Hier begint het echte leven," denkt hij schamper.

"Hier mag je je bewegen als je aangepast als je normaal bent."

Over het fietspad nadert een oude man en terwijl hij rustig lang hen heenfiestst lacht hij hen toe. Galois voelt zich even aangesproken door de vreugdevolle onbepaaldheid van de man zonder direct weer verdrietig te worden om zijn eigen toestand.

ANGST

Overal om hem heen prijken lege gezichten, sturende ogen, monden die bewegen, kinderen die spelen: maar hij durft hen niet te horen.

Alleen geluiden van het stadsverkeer de rechte straten op en neer razen in zijn ogen.

Iedereen ziet hem maar hij ziet niemand hij voelt alleen hun ogen prikken in zijn rug hij wil terug naar het lege huis.

HATEN

Ik haat opvoeders, want zij zeiden/zeggen alleen dat je het fout doet, maar niet hoe problemen wezenlijk opgelost kunnen worden.

En therapeuten en hulpverleners, want zij helpen niet, zij proberen alleen zelf wijzer te worden.

Ik haat progressievelingen, maar ook de conservatieven, want beiden proberen hun mening en ideeën op te dringen.

Ik haat lieden die zeggen dat je behoort te trouwen en ik haat hen die zeggen dat je niet móet (mag) trouwen, want dat maak ik zelf wel uit, behalve dan dat je om te trouwen een ander nodig hebt.

Ik haat mannen, want mannen laten een vrouw niet in haar waarde.

En ik haat het feit dat ik om bovenstaande in een inrichting (psychiatrische kliniek heet dat met een mooi woord) opgenomen ben geweest, want daar (in de Jelgersmakliniek) hebben ze me maar een end weg laten sukkelen.

Gis: 's avond heb ik voor het eerst getracht serieus de Gekkenkrant te lezen.

Dat is me niet goed bevallen!!!!

De artikelen en de layout zijn zo chaotisch, dat zelfs een normale "Gek" dat niet pruimen kan.

Als een z.g. normaal mens uit de maatschappij dat leest, zal hij na lezing zeggen, dat zijn ook werkelijk gekken.

De algemene opzet van het blad en de daarin chaotische artikelen, maken dat U zelf de discriminatie van de psych. patient in de hand werkt!!!!

Op het instituut waar ik zelf liefdevol verpleegd wordt n.l. de St. Joseph Stichting, hebben we ter informatie van allen, die op de stichting verblijven of er zijdelings iets mee te maken hebben, de weekinformatie.

De artikelen van de hand van de bewoners zijn altijd glashelder en duidelijk en zijn zodoende een prachtige reclame voor de patiënten c.q. bewoners. Zulke artikelen zijn leesbaar voor zowel gekken als normalen en stemmen iedereen gunstig en vergevensgezind.

Ze voorkomen discriminatie, die U met de Opzet van Uw blad juist in de hand werkt. Ik ben gaarne bereid tot discussie en hoop, dat deze positief bedoelde kritiek U tot nadenken stemt.

GEACHTE REDAKTIE...

Geriatricpatienten, een gediscrimineerde minderheidsgroepering in psychiatrische centrum Rosenburg te 's-Gravenhage.

Je hele leven hard gewerkt, nare ouderdomsverschijnselen krijgen (dat kan iedereen gebeuren) en dan door de maatschappij verstoten worden naar een geriatrieafdeling in een psychiatrisch centrum. Wanneer dat psychiatrisch centrum Stichting Rosenburg heet, dan heb je het niet erg getroffen.

Want in Stichting Rosenburg hangt de geriatrie erbij, het verpleegkundig personeel wil wel, maar staat machteloos tegenover een "onwillige" of misschien wel een onkundige directie, want de geriatrieafdelingen zijn een sluitpost op hun begroting geworden.

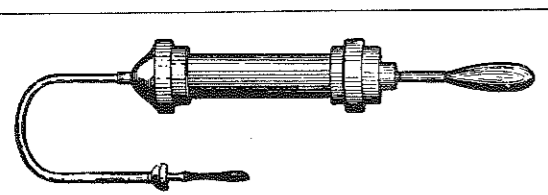
Een semi-permanent gebouw met vele gebreken, een structureel personeelstekort op de geriatrieafdelingen maken de geriatriepatienten tot een minderheidsgroepering, met geriatriepatienten valt er immers geen eer te behalen voor de hoge heren. Maar na een heel leven van hard werken of je nu een man of een vrouw bent, je hebt recht op een goede verzorging c.q. behandeling, dus Stichting Rosenburg doe er wat aan!!

Is het in andere psychiatrische centra beter gesteld of misschien slechter dan verneem ik toch gaarne uw reacties. Adres bij de redactie bekend.

Ik begrijp eigenlijk niet goed wat J. Schneider nou eigenlijk wil bereiken met z'n berichtje dat hij niet meer shockte, wordt hij paranoia, hier een tip voor hem misschien helpt langatit niemand die deze man kent gelooft hem toch

Jammer Jurgen mislukt

maskers af!

Graag wil ik zeggen dat ik mij al geruime tijd niet meer achter het NASA-standpunt stel om tot een algeheel verbod van de 'electroshock-behandeling' te komen. Redenen daarvoor zijn:

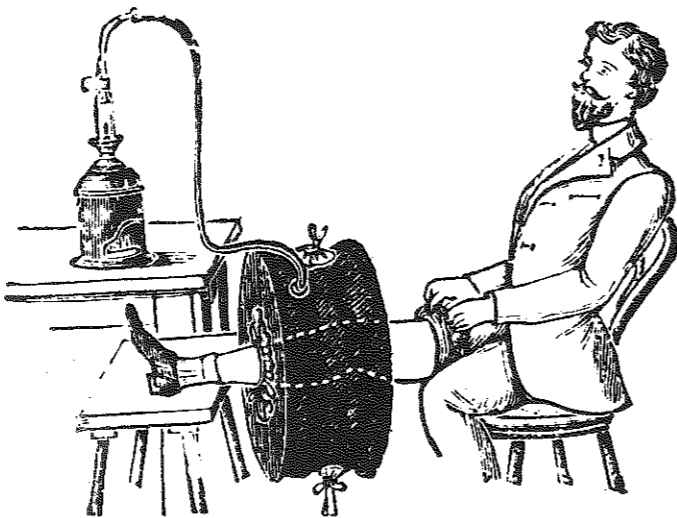
- 1) de vaak zeer ellendige en met andere middelen vaak nog niet te verhelpen toestand van verschillende erg verdrietige mensen, die dikwijls uitloopt op gruwelijke zelfmoord.
- 2) de zó sterk veranderde en verbeterde methode van toepassing van de electroshock, dat de akelige bijwerkingen van voorheen nauwelijks meer voor kunnen komen. (toepassing van narcose en spierverlappening met extra zuurstof-toediening).

Ik wil dit graag openlijk melden omdat ik denk dat de discussie ook open moet kunnen blijven.

Met vriendelijke groet,
Frank van Ree, zenwarts.

op ons verzoek om informatie over de PRAKTIJK van het shocken op Vogelensang, werd door de heer v. Ree niet gereageerd.

££££££\$\$\$\$\$.

herleefd fascisme

reactie op godsdienst

Heden las ik in het dagblad "Trouw" een artikel getiteld "Het verband tussen angst en godsdienst", hetwelk was geschreven n.a.v. een artikel in Uw blad "de Gekkenkrant".

Op alle vragen, die hierin zijn gesteld en op vragen die hiermede verband houden, weet ik U het verlossende antwoord te geven.

Alsook dus de enige therapie te bewijzen die verzekerd tot genezing leidt van alle psychische "kwalen".!

Dit moet U wel bijzonder absurd in de oren klinken. Toch heb ik hier niets te veel mee gezegd.!

Als bewijs hiervan kan ik mezelf stellen.:

Op 44jarige leeftijd eindelijk na vele slopende jaren, volkomen afgeknapt.!

(meer details behoeft ik U hier verder niet over te geven...).

Via de huisdokter kwam ik op de afd. neurologie terecht van een ziekenhuis. 3½ maand. Daarna een psychiatrische inrichting: totaal ½ jaar. Vervolgens alle mogelijke instellingen en andere z.g. alternatieve genezers "geprobeerd". Ik zal U de lijst hiervan besparen.

Bij niemand vond ik de bevrijdende verklaring en bewijsvoering aangaande mijn uiterst belabberde psychische toestand.

Om kort te gaan: na ongeveer 1 jaar ging ik verstaan wat er in feite aan de hand was! En dat niet met mij alleen...!

Toch duurde het nog bijna 2 jaar hierna (dus totaal bijna 3 jaar geleden) eer ik weer (eerst voor halve weken) aan het werk kon gaan. (beroep elektriciën) Maar toen was ik dan ook volkomen genezen!!! Hetwelk naar de geldende wetenschappen een absolute onmogelijkheid inhield. En nog!!!

Tot op heden hebben alle "instanties" NIET THUIS gegeven op mijn verzoek de kennis die ik hun overhandigde, openbaar te maken.

Uiteraard: de konsekwenties liegen er dan ook niet om.: Vooral voor diegenen, die grote honoraria vorderen op basis van bedrog, hetwelk mij is gegeven, tot "op het bot" te bewijzen.!

Hopend, dat U mij (mede in Uw belang en dat van alle mensen!) in staat zult stellen, in Uw blad mijn en Uw(!) kennis kosteloos ten nutte te maken verblijf ik inmiddels,

Naar aanleiding van een krantenbericht over het opsluiten van pre-delinquenten die in Utrecht rondlopen.

De dreiging die van de heren Vonhoff (brandweer) Beyaart (psychopatenkweker) en van der Horst (opbergbureau) uitging was niet mis te verstaan: ieder die zich naar de heren aanstaat niet goed gedraagt dient zo spoedig mogelijk en zo lang mogelijk te worden opgeborgen.

Welke criteria hier gelden werd niet vermeld. Het gemak dient de mens: er hoeft op die manier niets bewezen te worden.

De omgeving van (ex)gekken wordt het op die manier makkelijker gemaakt hun vooroordelen te versterken. Dat een groot deel van de gekkenhuizen het niet met Vonhoff c.s. eens is doet er niet toe: Men mag nou eenmaal als men macht heeft iemand agressief-gedraggestoord-gevaarlijk-gekoemen.

Dat de heren een (agressieve) bedreiging vormen voor een bevolkingsgroep die eens ernstige problemen had of heeft komt niet aan de orde: wie ons lastig is (politiek) bergen we op.

In de oorlog gingen de gekken de gaskamers in.

In Utrecht moeten de gekken weer naar een asyl.

Het verschil is niet zo groot -----

AFSCHEID

Over je wangen liepen tranen
Of daarvan de verhuiswagen de oorzaak was
of mijn omarming
wist ik niet
In onze wereld vol paranoia was alles mogelijk

En toen je vroeg -met je mond vol suiker-
of ik de zwanen in je kamer
wilde opjagen
bracht ik de ontroering
in mindering
op de lichtrekening van het verdriet

Ik spoorde de wonderlijkste piano's voor
je op
Stal als een ekster
het blinkend bestek
uit het voorhoofd
van de psychiater
en liet hem bleek brood halen
uit eeuwige groene machines

Over je wangen liepen nog steeds de tranen
prachtig verdeeld
als de artikelen van de grondwet

"Blijf nog een uur", zei je
"dan zal ik door het kamerscherm
de hovelingen laten aanrukken
en duiven sturen naar je oeverloze matras"

Toen de zuster ons scheidde
geleidde een voorbeeldig geleid rupsen-
leger me
naar mijn geruisloos roestend bed

bericht

Symposion "EEN PSYCHIATRISCH VERLEDEN"
hoofdstukken uit de geschiedenis van de zorg voor krankzinnigen in Nederland.

Er is de laatste jaren in Nederland een groeiende belangstelling voor de geschiedenis van de psychiatrie en de geestelijke gezondheidszorg te constateren. Om enige resultaten van recent onderzoek op dit terrein van geschiedschrijving gezamenlijk te presenteren, organiseert het Psychiatrisch Centrum Sint Bavo, in samenwerking met de Werkgroep historisch bezit psychiatrische ziekenhuizen van het Nationaal Centrum voor Geestelijke Volksgezondheid, een symposion over de geschiedenis van de psychiatrie in Nederland.

Het symposion heeft als verbindend thema de wording van de psychiatrie in de 19e eeuw, geplaatst in het kader van de algemene sociaal-culturele ontwikkelingen. Het programma omvat een viertal voordrachten:

- A.J. Lameijn, psychiater: *Wie is van glas? de geschiedenis van glaswaan en melancholie;*
- Drs. J.W.M. Binneveld, socioloog: *de ontwikkeling van de institutionele zorg voor krankzinnigen in Nederland van 1800 tot 1918;*
- Prof. Dr. H.F.M. Peeters, psycholoog en historicus: *maatschappijveranderingen en verschuivingen in de aard en behandeling van geesteszieken;*
- Drs. C. Brinkgreve, socioloog: *De zenuwlijders, hun behandeling en de introductie van de psychoanalyse in Nederland.*

Het symposion staat open voor belangstellenden uit kringen van de geneeskunde, de gedragswetenschappen en de geschiedenis, en voor werkers in en cliënten van de geestelijke gezondheidszorg.

Het symposion vindt plaats op vrijdag 12 december 1980, aanvang 9.45 uur, in het Centrum Sint Bavo te Noordwijkerhout. Deelname (inclusief documentatie en consumpties) kost f 25,-, over te maken op giro 108700 t.n.v. NCGV Utrecht onder vermelding van "Symposion Historie".

Nadere inlichtingen:
Nationaal Centrum voor Geestelijke Volksgezondheid,
Mw. F. Schuurman,
Wilhelminapark 26,
3581 NE Utrecht. Tel.: 030 - 517804.

AMSTERDAMS WEGLOOPHUIS KOMT

Wij zijn een groep vrijwilligers die bezig zijn met het opzetten van een weghloophuis in Amsterdam. Het zal een huis moeten worden voor mensen die zijn weggelopen of gestuurd uit een psychiatrische inrichting. De voorzieningen in Amsterdam, ook voor mensen die met "gewoon" ontslag gaan, zijn uiterst gering. Gezien deze situatie en de gebleken behoefte bij de groep klanten waar het hier om gaat, lijkt het ons zinvol een, tijdelijke, opvangmogelijkheid in de vorm van wat wij noemen een weghloophuis te creëren. De bedoeling is dat de toekomstige bewoners samen met de vrijwilligers proberen iets aan hun situatie te verbeteren, bijvoorbeeld: het zoeken naar werk, huisvesting. De voorbereidingen zijn al in een ver gevorderd stadium de subsidie-aanvragen zijn de deur uit en binnenkort hopen we te kunnen starten. We hebben echter nog geen geld en daarom doen we een oproep aan iedereen die ons weghloophuis financieel wil ondersteunen (hoe klein dan ook, alles is meegenomen). U kunt uw bijdrage overmaken op:

postgiro 4705100

JAC	Tom de Mey	765748
t.a.v. weghloophuis ggz	Heleen Jonker	644510
Amstel 30	Jacqueline v.d. Post	228867
Amsterdam	Jet Vesseur	269354

Als U nog wat meer wil weten en/of op de hoogte wil blijven, neem dan even contact op met:

Namens het weghlooprojekt alvast hartstikke bedankt.

